

Сега Писанка била намразена; всички я хокали, всички я прѣзирали и не искали и да я знаятъ.

Вечерта, когато тя се вмъкнала въ стаята, както и по-прѣди, въ паничката ѝ нѣмало вече сипно млѣчице. Писанка тѣжно се размякала.

— А! . . . Ти ли си разбойнице! . . . завикала Вѣрка: — махай се отгукъ.

Веднага Писанка изкочила вънъ, вмъкнала се въ кухнята и, нажалена, заврѣла се подъ собата. Оттогава за нея настанали лоши дни.

И на стари години, когато тя била баба на много котенца, често имъ повтаряла:

— Добрѣ бѣхъ, всичко имахъ, ала го изгубихъ, защото се полакомихъ за едно канарче. Вземайте урокъ отъ мене, милички!

